

06.16 Circular Informativa

EL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA AVALA QUE EL RÈGIM JURÍDIC DE LA JORNADA DE L'ESTATUT MARC ÉS D'APLICACIÓ ALS CENTRES SANITARIS CONCERTATS

La impugnació del conveni col·lectiu realitzada pel sindicat Metges de Catalunya (MC) ha permès al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) pronunciar-se en matèries molt sensibles, motiu de conflictivitat latent i debat permanent en el si de les empreses del sector, com la continuïtat de l'aplicació de la reducció salarial del 5% a les empreses públiques i consorcis inclosos dins l'àmbit d'aplicació del conveni: el sindicat actuant sol·licitava la nul·litat de la disposició addicional primera. I també sobre el règim jurídic de jornada i descansos aplicable als grups professionals 1, 2 i 3, en virtut de la desregulació d'aquesta matèria pactada en el conveni: el sindicat MC sol·licitava la nul·litat de tots els articles i annexos del conveni que estableixen aquesta desregulació així com el preu pactat a les taules salarials i que no fos d'aplicació a aquests tres grups professionals l'Estatut Marc com disposa, per remissió expressa, el conveni.

La sentència de la Sala del Social del TSJC és la núm. 10/2016, de 9 de maig, que ha estat notificada el propassat 17 de maig. Aquesta sentència desgrana un per un tots els motius de nul·litat al·legats pel sindicat MC per acabar desestimant-los tots de forma molt ben fonamentada.

El fonament de dret cinquè de la sentència analitza la pretesa nul·litat del segon incís de l'apartat 2 de l'article 9 del conveni: "En allò no previst hom s'ajustarà....i en particular a la Llei 55/2003, de 16 de desembre de l'Estatut Marc del personal estatutari dels serveis de salut en allò referent al règim de jornada i descansos del personal dels grups 1, 2 i 3"; així com la invocada nul·litat de l'exclusió dels grups professionals 1, 2 i 3 de l'aplicació del règim convencional de la jornada de treball i descansos que es conté en els articles 20, 21, 22, 23 i 24, així com la nul·litat de l'article 35 i els annexos 11 i 12.

El sindicat MC considerava que totes aquestes disposicions que pretenia anul·lar (retribució del preu hora de guàrdia inclosa) vulneraven les disposicions de l'Estatut dels Treballadors i suposaven un frau de llei per considerar que al personal afectat no li era d'aplicació la Disposició Addicional Segona de l'Estatut Marc.

La sentència deixa clar que els centres sanitaris inclosos dins l'àmbit d'aplicació del primer conveni col·lectiu de treball de la sanitat concertada "se hallan incorporados a la red sanitaria de

utilización pública y, por lo tanto, el personal de los grupos profesionales 1, 2 y 3 se encuentra dentro del campo de aplicación de las disposiciones que se contienen en el párrafo 2º de la Disposición adicional 2ª del Estatuto Marco” (el subratllat és nostre).

Aquesta Disposició Addicional Segona de l'Estatut Marc és la que estableix la supletorietat de l'aplicació del règim de jornada i descansos, que regula l'esmentat estatut, al personal dels centres concertats incorporats formalment a una xarxa d'utilització pública, els convenis dels quals no regulin aquesta matèria.

Fins a l'actual pronunciament del TSJC en favor de l'aplicabilitat d'aquesta disposició, la doctrina del Tribunal Suprem (TS) s'havia pronunciat negativament en entendre que els dos convenis precedents a l'impugnat regulaven aquesta matèria i, en conseqüència, no es podia predicar aquesta aplicació supletòria de l'Estatut Marc.

La conseqüència d'aquesta doctrina del TS la coneixem i hem patit de sobres: a partir de les 1.826 hores de jornada de treball efectiva, les hores complementàries d'atenció continuada tenien la consideració d'hores extraordinàries i això suposava que no podien ser retribuïdes a un preu inferior al de l'hora ordinària i que estaven subjectes a una cotització addicional del 28'3 per cent (un 23'6 % a càrrec de l'empresa). S'han aixecat actes de liquidació de quotes i d'infracció per molts milions d'euros a alguns centres de la xarxa d'internament i a l'actualitat hi ha algunes inspeccions en curs sobre la cotització de les hores de guàrdia.

El TSJC reconeix i dóna per bona que “la primera y única finalidad de la exclusión de los grupos profesionales 1, 2 y 3 ... del régimen de jornada y descansos que en el mismo se establece para el resto de los grupos profesionales, es la de que se aplique la regulación de la jornada y descansos que establece la Ley 55/2003, del estatuto del personal estatutario de los Servicios de Salud.” (el subratllat és nostre). I continua amb el següent raonament, “es evidente que, solamente mediante la exclusión de la regulación del régimen de jornada y descansos que el convenio discutido efectúa en los artículos denunciados por los demandants y la remisión expresa al régimen legal establecido en dicha norma, resulta posible someter el contenido de dicha regulación al cumplirse al menos una de las dos condiciones establecidas en dicha disposición (es refereix a la Disposició Adccional segona de l'Estatut Marc) : “que la materia no aparezca regulada en el convenio colectivo aplicable” (el subratllat és nostre).

En definitiva, aquest reconeixement exprés per part de la Sala del Social del TSJC de que la no regulació de la jornada i descansos per als grups 1, 2 i 3, empara l'aplicació del règim establert per l'Estatut Marc, en particular, la consideració de les hores de guàrdia de presència física:

“Art. 48.3 Estatut Marc. La jornada complementaria de atención continuada no tendrá en ningún caso la condición ni el tratamiento establecido para las horas extraordinarias. En consecuencia, no estará afectada por las limitaciones que respecto a la realización de las horas extraordinarias establecen o puedan establecer otras normas y disposiciones, y su compensación o retribución específica se determinará independientemente en las normas, pactos o acuerdos que, en cada caso, resulten de aplicación.”

És obvi que entrem en una nova era de debat jurídic sobre aquesta matèria que haurà de resoldre de nou el Tribunal Suprem sobre els nous paràmetres de regulació convencional, però el que queda clar, de moment, és el següent:

- 1) El plantejament patronal en la negociació del conveni sectorial de la sanitat concertada estava ben fonamentat en dret i així ho avala el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
- 2) La doctrina del Tribunal Suprem (són hores extres les que sobrepassen les 1.826 hores anuals, amb totes les conseqüències de retribució i cotització aparellades) no és d'aplicació a partir de que les normes convencionals que la sustentaven (el VII conveni dels hospitals de la XHUP i dels centres d'atenció primària concertats i el I conveni dels centres sociosanitaris i de salut mental concertats) van deixar d'estar vigents per finalització de la ultra activitat (8-7-2013).
- 3) Aquesta sentència ajudarà en gran mesura a la fonamentació jurídica dels recursos contra les actes de liquidació de quotes i d'infracció que s'han aixecat fins ara i, com a mínim, a reduir l'impacte econòmic de les que es puguin aixecar en el futur.

Ara només cal esperar que el Suprem confirmi la doctrina continguda en la sentència del Tribunal Superior.

Barcelona, 23 de maig de 2016.